

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Commentarii Exegetici In Apocalypsim Ioannis Apostoli

Viegas, Brás

Parisiis, 1615

Primam Ecclesia persecutionem patitur sub Domitio Nerone. Sectio Prima.

urn:nbn:de:hbz:466:1-39261

COMMENTARIUM TERTIVM EXEGETICVM.

In quo Ecclesie persecutiones sub diuersis Imperatoribus Romanis commemorantur, eorumque numerus, atque ordo, quem in Imperio tenuerunt vsque ad Iulianum, describitur.

Primam Ecclesie persecutionem patitur sub
Domitio Nerone.

SECTIO PRIM A. ° °

I. VONIAM hæc visio, aliæque huius operis statum Ecclesie vniuersæ sub diuersis Imperatoribus Romanis, variâque sub eisdem persecutiones complectuntur, quæ nisi bene perspectæ exploratæque sint, non possunt ea, quæ dicturi sumus, satis intelligi: quod dum nostræ, tum aliorum interpretum expositiones, quas in medium afferemus, sæpius in Romanorum, tum Augustorum, tum Cesarum tempora, rerumque ab ijs gestarum commemorationem incurant, operæpretium duximus omnes Ecclesie persecutiones sub Imperatoribus Cesaribusque Romanis vsque ad Iulianum Apostatam sub aspectum subijcere, simulque omnium vsque ad id temporis siue Augustorum, siue Cesarum numerum, ordinemque, quem in imperio tenuerunt accuratè describere: ne harum rerum siue ignoratio, siue consilio curiosi lectoris cursum in hisce nostris commentarijs perlegendis remoretur.

II. Primus igitur Romanorum Imperator fuit C. Iulius Cesar, qui sibi armorum
Iulij Cesaris Imperium & gesta. Suetonius.
vi Romanum Imperium subiecit: Is, ut auctor est Suetonius Tranquillus, ad Rubiconem flumen iacta, ut ipse dixit, alea, ad Romani Imperij fastigium, per imperandi libidinem potissimum aspirans occasionem belli prætexens, quod neque ei prorogaretur Imperium in prouincia, nec absenti potestas à Senatu fieret ad petendum consulatum, cepit rem bello, armisque gerere, traiecitque exercitum, Piceno, Umbria, Hetruriaque occupatis Romam iter conuertit, appellatisque de Republica Patribus validissimas Pompeij copias, quæ sub tribus legatis, M. Petreio, L. Afranio, & M. Varrone in Hispania erant, inuasit, professus ante inter suos ire se primùm ad exercitum sine duce, inde ad duces sine exercitu reuersurum. Hinc repetita Vrbe, in Macedoniam transgressus, Pompeium per quatuor pene menses maximis obfessum operibus, ad extremum Pharsalico prælio fudit, & fugientem Alexandriam persecutus, vbi occisum deprehendit. Cum Ptolemaeo rege bellum sanè difficillimum gessit, victorque regnum Egypti Cleopatra, fratricæ eius minorij permisit. Ab Alexandria in Syriam, à Syria in Pontum transijt, vbi Pharnacem Mithridatis magni filium, tunc occasione temporum bellantem, multiplicique secundarum rerum successu præferocem, exultantemque intra quintum, quàm adfuerat diem, quatuor quibus in conspectum venit, horis, vna acie profligauit. De hinc Scipionem, ac Iubam in Africa, Pom-
peij

peijliberos deuicit in Hispania, quibus omnibus bellis cōfectis quinque triumphauit. Primum, ac nobilissimum triumphum egit Gallicum, sequentem Alexandrinum, deinde Ponticum, huic proximum Africanum, nouissimum Hispaniensem, diuerso quemque apparatu, & instrumento. In Gallico ascendit Capitolium ad lumina 40. elephantis dextera, atque sinistra ychnuchos gestantibus: in Pontico inter pompæ ferula trium verborum prætulit titulum, *Veni, vici, vici.* Cæterum cum ageret insolentiùs, dominationeque abuteretur, iure casus à plebique existimatur. Non enim honores modo nimios recepit, veluti continuum consulatum, perpetuam dictaturam, præfecturamque morum, insuper prænomen Imperatoris, cognomen patris patriæ, statuum inter Reges, suggestum in orchestra, sed & ampliora etiam humano fastigio discerni sibi passus est, sedem auream in curia, & pro tribunali thesaurum, & ferculum circensium pompa, templa, aras, simulachra iuxta Deos, puluinar, flaminem, lupercos, appellationem mensis è suo nomine. Honores pro suo arbitratu concessit, pride Kal. Ianuarias repentina consulis morte cessantem honorem in paucas horas petenti dedit, eademque licentia spreto patriæ more magistratus in plures annos ordinavit, decem viris prætorijs consularia ornamenta tribuit: ciuitate donatos, & quosdam è semibarbaris Gallorum recepit in curiam: monetæ, publicisque vectigalibus peculiare seruos præfecit: triam legionum, quas Alexandria reliquerat, Imperium Rusioni liberti sui filio suo exoleto demandauit: sed inde præcipuam sibi conflavit inuidiam, quod ad eum se cum plurimis, honorificentissimisque decretis vniuersos Patres conscriptos sedens pro æde Veneris exceperit. Itaque conspiratum est in eum à sexaginta amplius senatoribus, equitibusque Romanis C. Cassio, Marcòque, & Decio Brutis, & multis Principibus, edicto que senatu in Pompeij curiam tribus, & viginti vulneribus cōfossus occubuit sexto, & quinquagesimo ætatis anno, quadraginta duobus annis ante felicem Christi ortum.

Nullum reliquit legitimum filium, nec filiam, quia Iulia, quæ Pompeio nupserat, multò antè diem obierat: quàm ob causam adoptauit Octauium Cæsarem Octauij filium, dictum postea Octauium Augustum, nepotem, Iuliæ sororis ipsius Cæsaris. Quamquam verò post mortem Cæsaris fuit Reipublicæ administratio distributa per Octavianum, Marcum Antonium, & Lepidum, quæ gubernandi ratio dicta est Triumuiratus, & quinque annis perdurauit, eo tamen finito solus Octavianus fuit Imperator electus à militibus, appellatusque Cæsar Octavianus, vt ad adoptiuum patris, id est, Iulij Cæsaris, & naturalis, id est, Octauij memoriam seruaret. Fuit hic Imperator felicissimus tum ob alia, tum vel maxime, quod eius tempore natus est Christus Dominus. Docet autem Eusebius in Chronicis ortum Christi incidisse in annum 42. Imperij Octauiani Augusti, numerans videlicet annos Imperij Augusti à nece Iulij Cæsaris, quemadmodum & reliqui ferè scriptores, veluti Iosephus libr. 18. antiq. cap. 3. Epiphanius hæresi Bedæ lib. de sex ætatibus, Paulus Orosius lib. 1. cap. 1. & Ecclesia Romana in suo Martyrologio, die vigesima quinta Decembris: quanquam natum fuisse Christum anno quadagesimo primo Imperij Augusti affirmant Irenæus libro 3. aduersus hæreses, cap. 15. Tertullianus libro de præscriptione aduersus Iudæos, & Diuus Hieronymus super caput secundum Esaiæ, & super nouum Danielis, quia videlicet Imperium Augusti numerant ab anno, qui necem Cæsaris fuit consequutus, sed hæc munus concedere alterius loci est. Domini appellatio nem Augustus vt maledictum, & opprobrium semper exhorruit: cum spectante coludos pronuntiatum esset à mimo, ô Domium æquum, & bonum, &

III.
Octauiani
Augusti
secundum
Imper
ratoris
gesta.

Eusebius.
Iosephus.
Epiphanius.
Beda.
Paulus Orosius.
Irenæus.
Tertullianus.
D. Hieronymus.

Augusti
appellatio
nem
domini
exhorruit.

vniuersi quasi de ipso dictum exultantes comprobassent, statim vultu, manūque indecoras adulationes repressit, & in sequenti die grauissimè edicto corripuit, dominumque se posthac appellari ne à liberis quidem, ac nepotibus suis vel seris, vel ioco passus est, atque huiusmodi blanditias etiam inter ipsos prohibuit.

III.

Propter eximia in Rempubliam merita fuit populo gratissimus: equites Romani fatalem eius sponte biduo semper celebrarunt: omnes ordines in lacum Curtij quotannis ex voto pro salute eius stipem iaciebant, Calendis Ianuarij etiam absenti in capitolio strenam: reuertentem ex prouincia non solum faustis nominibus, sed etiam modulatis carminibus, prosequabantur. Ei patris patriæ vniuersi repentino, maximòque consensu appellationem dederunt, prima plebs legatione Antium missa, deinde, quia non recipiebat inuenti Romæ spectacula frequens, & laureata: mox in curia Senatus neque decreto, neque acclamatione, sed per Valerium Messalam id mandantibus cunctis. Quod bonum, inquit, faustumque sit tibi, domūque tuæ Cæsar Auguste, senatus te consentiens cum populo Romano consalutat patriæ patrem. Peregrinarum ceterosque nationum, quæ veteres, receptæque erant, reuerèdissime coluit, cæteras contemptui habuit, Iudæis vsque adeo infensus, vt Caium nepotem, quod Iudæam præteruchens, apud Hierosolymam non supplicasset, collaudaret, vt narrat Suetonius Tranquillus in

Suetonius

Philo Iudæus.

O cetero cap. 93. Ceterum postea mutata sententia Isaaciarum rerum propugnator fuit acerrimus: etenim, vt auctor est Philo Iudæus in sua legatione ad Caium, passus est trans Tyberim bonam vrbs partem teneri à Iudæis, quos sciebat habere suas profuechas, in quibus certus facerent præsertim sabbatis: sciebat eos collectas primitiarum mittere Hierosolymam, & certos homines, qui pro ipsis offerrent victimas, eos tamen nec vrbe iussit excedere, nec multauit iure ciuium, quandoquidem ne in Palaestina quidem extinctam volebat eorum religionem, & Rempub. nec circa profuechas quidquasi nouauit, nec certus in quibus leges discerentur, fieri veruit: itaque. *Tam sancte*, inquit Philo, *nostra sacra habuit, vt penè omnium eius domesticorum dona extens in templo nostro, in quo mandauit quotidianas mactari victimas suis sumptibus, quæ sacra hodieque peraguntur, durabuntque perpetuo, virtutum Imperatoris monumentum.* Hæc Philo. Refert quoque Macrob.

Augusti clementis erga Iudæos.

Philo.

Macrobius.

libr. 2. Saturn. cap. 4. cum audisset inter eos, quos in Syria Herodes Rex Iudæorum à bimatu, & infra iussit interfici, filium quoque eius occisum, lepidè iocatū dixisse: melius esse Herodis porcum esse, quàm filium. Eum edicto præcepisse, vt vniuersus orbis describeretur, narrat Luc. c. 2. cuius descriptionis causas commemorat Suidas in Histor. verbo *Στοιχειον* Sigonius de iure antiq. Ital. lib. 3. cap. 21. & alij. Imperauit annis plusquam 56. tamen hæc de re nonnulla est apud scriptores dissensio, sed vno ad summum, aut altero anno variant. Epiph. in Anacorato ei annos 56. & menses præterea sex, Iosephus verò lib. 18. antiq. cap. 3. annos 57. alij 58. tribuunt. Excessit è vita anno Christi 16.

Luc. 2.
Suidas.
Sigonius.
Epiphanius.
Iosephus.

V.

Tiberius Nero tertius Imperator, et ab eo gesta.

Tertius Imperator fuit Tiberius Nero ex Patricia gente Claudia Appio Claudio gentis principe, priuignus Augusti, filius nimirum Liuiæ eius vxoris: cum enim Liuiæ nupsit Augusto, iam ex Tyberio Nerone marito suscepisset hunc Tiberium Neronem eiuldem cum patre nominis: atque hunc Tiberium Augustus adoptauerat, generumque fecerat ætatis Christi anno 6. Cum electus fuit Imperator, agebat annum 55. in eius gratiam Herodes Tetrarcha vrbeni condidit ad lacum Genesareth, Tiberiadam quo appellauit, vt narrat Iosephus libro 18. Antiq. capite tertio, Imperij Tiberij anno 15. cepit Ioannes Baptista prædicare Baptismum penitentis, quemadmodum habes Luc. 3. anno autem eius 18.

passus

passus est Christus. Narrat verò Suet. in Tib. cap. 36. cum externas ceremonias, Ægyptios, Iudaicòsque ritus compescuisse, coactis, qui superstitione ea tenebantur, religiosas vestes cum omni instrumento comburere: Iudæorum Iuuentutem per speciem sacramenti in grauioris cæli prouincias distribuisse, reliquos gentis eiusdem, vel similia sectantes vrbe submisisse sub pœnâ perpetuæ seruitutis, nisi obtemperassent: expulisse quoque Mathematicos, sed deprecantibus, arremque se deposituros promittentibus veniam dedisse. Verùm postea, vt refert Philo in legatione sua ad Caium, Iudæorum res in meliorem statum restituit. Retulisse Tyberium ad senatum de diuinitate Christi, fauissèque Christianis assitmant Tertullianus in Apolog. capite 5. & 21. & Eusebius Cæsar. lib. 2. hist. Ecclesiast. cap. 2. *Tiberius*, inquit *Tertullianus*, cuius tempore nomen Christianum in seculum introiuit, nunciatum sibi ex Syria Palesina, quæ illie veritatem illius diuinitatù reuelauerunt, detulit ad senatum cum prerogatiua suffragij sui: senatus, quia non ipse probauerat, respuit: Cæsar autem in sententia mansit, comminatus periculum accusatoribus Christianorum, Consultite commentarios Æstros, illic reperietis primum Neronem in hanc sectam tum maxime Roma orientem Cæsariano gladio ferocisse: sed tali dedicatore damnationis nostræ etiam gloriemur: qui enim scit illum, intelligere potest, non nisi aliquid bonum grande à Nerone damnatum. Hæc Tertul.

Nero in Iudæos fecit.

Philo.

Tertullian.
Euseb. Cæs.

Sciendum Liuiam Augustam vxorem Augusti, antequam ei nuberet, suscepisse ex altero viro Tiberium Neronem, qui ei in imperium successit, de quo paulò ante diximus, & Drusum Neronem: qui Drusus reliquit duos filios ex Antonia Octauiæ sororis Augusti filia susceptos, videlicet Claudium, qui etiã fuit Imperator, & Germanicum egregijs corporis, animique dotibus à natura locupletatum, vsque ad eò non tantum suis, sed hostibus etiam charum, vt in eius obitu nõ defuerint Reguli, qui meroris causa Barbam posuerint, & vxorum capita raserint, & Megistanus Parthorum Rex executione venandi, & conuictu abstinerit, quod apud Parthos iustitij instar est, vt testatur Tranquil. in C. Caligula. c. 5. Huius igitur Germanici fuit filius C. Caligula 4. Romanorum Imperator, quem Tiberius adoptauerat, imperijque hæredem declarauerat: Caligula cognòmen castrensi ioco traxit, quia manipulario habitu inter milites educabatur, qui certo calceameti genere, quod caliga dicebatur, utebatur. Cum electus fuit Imperator, agebat annum 55. vsque adeo ferocis, & impotentis naturæ fuit, vt Tiberius aliquoties prædicaret exitio suo, omniumque Caium viuere, & senatrici (serpentis id genus est,) populum Romanum Phaethotè orbi terrarù educate: quod verissimũ sanè fuit ob incredibilem huius Imperatoris cum insigni libidine coniunctam sævitiã, vt meritò Seneca lib. de Còsol. ad Albinum dixerit, eũ rerum naturã edidisse, vt ostenderet quid summa vitia in summa fortuna possent. Vixit annis 29. Imperauit triennio, & decem mensibus: obiit à Cassio Chærea tribuno, Sabino Cornelio, aliisque coniuratis interfectus. Is Agrippam Aristobulo Herodis filio natũ, qui Romæ in carcere victus tenebatur, non tantũ soluit, sed Regem etiam Iudæorum creauit, vt auctor est Ioseph. libr. 18. Antiq. c. 8.

VI.

Tranquil.
C. Caligula
4. Imperat.

Seneca.

Iosephus.

VII.

Claudius
Tiberius 5.
Imperator.
Tranquil.

Quintus fuit Claudius Tiberius Germanici patris Caligula, vt supra diximus, frater, atque adeo Caligula patruus: 50. iam anno cepit imperium, miro fortuna lusu, vt refert Tranquil. exclusus inter ceteros ab inuidiatoribus Caij, in diætã, cui nomen est Hermeneum, recesserat: neque multò post rumore cædis exterritus, prorepit ad solarium proximum, atque inter prætenta foribus vela se abdit: lateat discurrens forte gregatius miles animaduertis pedibus è studio seiscitandi, quisnã esset, agnouit: extractumque & præ metu ad genua sibi accidentẽ Impe-

ratorem salutauit: hinc ad alios commilitones fluctuantes, & adhuc frementes perduxit: ab his lectica impositus, & quia serui diffugerant, vicissim succollantibus, in astra delatus est, tristis, ac trepidus miserante obuia turba quasi ad pœnam infons rapèretur, receptus intra vallum inter excubias militum pernoctauit, aliquanto minore spe, quàm fiducia, nam consules cum senatu, & cohortibus vrbani forum, capitoliumque occuparunt asserturi communem libertatem, accititque & ipse per Trib. plebis in curiam ad suadenda, quæ viderentur, vi se, & necessitate teneri respondit. Postero verd die Senatu segniore in exequendis conatibus per tædium, ac dissensionem diuersa consentium, & multitudine, quæ circumstabat, vnum rectorem iam, & nominatim exsolente, armatos pro conicione iurare in nomen suum passus est: itaque imperator fuit declaratus. Excessit sexagesimo quarto ætatis anno, imperij quarto decimo: veneno occisum conuenit, vbi autem, & per quem dato, variant scriptores: quidam tradunt epulanti in arce cum sacerdotibus per Halotum spadonem prægustatorem: alij domestico conuiuio per Agrippinam vxorem, quæ boletum medicatum auidissimo ciborum talium obtulerat. Is nono imperij sui anno Tadzros publico edicto Roma expulit, vt refert Suetonius in Claudio cap. 25. & Paulus Orosius lib. 7. cap. 6. cuius etiam expulsionis facit mentionem Lucas Act. 18. Sub eodem imperatore famines fuit illa toto orbe grauissima, cuius meminit Lucas Act. 11. *In his*, inquit, diebus superuenerunt apud Hierosolymis propheta Antiochiam, & surgens vnus ex eis nomine Agabus significabat per spiritum sanctum famem magnam futuram in vniuerso orbe terrarum, quæ facta est sub Claudio.

Suetonius.
Paul. Oros.
Act. 18.

Act. 11. 27.

his superuenerunt apud Hierosolymis propheta Antiochiam, & surgens vnus ex eis nomine Agabus significabat per spiritum sanctum famem magnam futuram in vniuerso orbe terrarum, quæ facta est sub Claudio.

VIII.
Domitius.
Nero sextus
Imperator.

Sextus Domitius Nero Claudius, filius Agrippinæ vxoris Claudij, eiusque ex fratre Germanico neptis, quem Neronem Agrippina ex priore marito Domitio susceperat, & ad ipsius preces Claudius adoptauerat: vnde vtriusque parentis nomenclaturâ suscipiens Domitius Nero Claudius dictus est, de genitura eius statim multa, & formidolosa multis coniectantibus: prælagio fuit etiam Domitij patris vox inter gratulationes amicorum, negantis quicquam ex se, & Agrippina nisi detestabile, & malo publico nasci potuisse. Decimo septimo ætatis anno orsus imperium à demonstratione pietatis Claudijum apparatusimo funere elatum laudauit, & consecrauit: memoriæ Domitij patris honores maximos habuit, & matri summâ omnium rerum publicarum, priuatarumque permisit: primo etiâ imperij die signum excubanti tribuno dedit, optimâ matrè: atque vt certiozem adhuc indolem ostenderet, ex Augusti præscripto imperaturum se professus, neque liberalitatis, neque clementiæ, nec comitatis quidè exhibendæ vllâ occasione omisit: grauiora vectigalia aut aboleuit, aut minuit: cum de supplicio cuiusdâ capite danati, vt ex more subscriberet, admoneretur, *Quam vellè*, inquit, *nescire literas*: omnes ordines subinde ac memoriter salutauit, agenti Senatu gratias respondit, *Cum me- ruerit*: inde quidâ prodidère, vt refert Sextus Aurelius, Traianum solitum dicere procul distare cunctos principes à Neronis quinquennio: petulantiam, libidinem, auaritiam, crudelitatem sensim quidem primò, & occultè velut inuenili errore exercuit, sed vt tunc quoque dubium nemini foret, naturæ illa vitia, non ætatis esse: paulatim verò inualescentibus vitiis iocularia, & latebras omisit, nullaque dissimulandi cura ad maiora palam erupit. Nam quod libidinem spectat, ad processit, vt Sporum puerum exectum etiam in muliebre naturam transfigurare conatus sit, & cum dote, & flammeo per Iosenne nuptiarum celeberrimo officio deductum ad se pro vxore habuerit, vnde cuiusdâ non inficatas iocus extitit, bene agi potuisse cum rebus humanis, si Domitius pater talem habuisset vxorè.

Sextus Aurelius.

Itaque

Itaque neque sua, neque aliorum pudicitia parcens, ad extremum indigna, quæ à nobis commemorantur, planèque pudenda admisisse videre est: apud varios scriptores, qui Romanorum Imperatorum annales contexuerunt. Nec sanè minima sunt, quæ de eius saevitia, & crudelitate memorantur. Britannicum Claudij filium veneno sustulit, matrem Agrippinam occidi præcepit, aiuntque ad visendum interfectæ cadaver accurrisse, atrectasse, alia vituperasse, alia laudasse, sitique interrim oborta bibisse: parricidio matris iunxit amita necem: nullus adhibitus delectus, aut modus interficiendi quoscunque voluisset: sed nec populo, aut manibus patriæ pepercit, dicente quodam in sermone communi *εὐς θανάτος γὰρ ἀ μὲν γὰρ περὶ*, id est me mortuo terra agni miscetur, imò, inquit, *εὐς θανάτος*, me vivente: planèque ita fecit, nam quasi offensus deformitate veterum ædificiorum, & angustijs, flexurisque viciorum, incendit urbem tam palam, ut plerique consulares cubicularis eius cum stuppa, tedæque in prædijs suis deprehensos non attigerint: per sex dies, septemque noctes clade saevitum est, ad monumentorum, bustorumque divitiarum plebe compulsa: tunc propter immensum numerum insularum domus prætorum Ducum arserunt, hostilibus adhuc spolijs adornata, Deorumque ædes à Regibus, ac deinde Punicis, & Gallicis bellis votæ, dedicataeque, & quicquid visendum, atque memorabile ex antiquitate duraverat. Et quod magis adhuc monstri huius efferatam naturam declarat, in cædium hoc è turri Mæcenatiana prospectans, latulque flamma, ut aiebat, pulchritudine ἀλωσθ. Illi scenico habitu decantavit.

Domitius Nero Urbem incendit.

ELGAS
IN
NOVA
CIVITATE

Hæc eo perstrinxerim, ut videant fidei nostræ adversarij, cuiusmodinam is princeps fuerit, qui primus edicto publico Christianorum religionem persequendam, fidelesque ut faciles, ac nefarios omnibus tormentis cruciandos, trucidandosque esse putaverit, quod non præterivit Tertullian. in Apolog. ad Senatum, populùmque Romanum. *Consulte*, inquit, *commentarios vestros, illic reperietis primum Neronem in hac scilicet cum maxime Roma orientem Casariano gladio ferocisse: non nisi aliquod bonum grande à Nerone damnatum.* Hæc Tertul. Itaque prima Ecclesiæ persecutio nota est à Nerone, ut est communis sententia, & disertè tradit Tertul. in Scorpiaco, cap. 14. prætexit verò huic persecutioni vrbis incendiū, cum tamen, ut ex Suetonio retulimus, ipse certissimus eius auctor extitisset, sed ut invidiam in se constatam, & opinionem à se immitti Vulcani amoveret, Christianos subdidit reos, inquit Tacit. lib. 15. eosque exquisitissimis affecit supplicijs, à pereuntibusque addita ludibria, ut ferarum tergis contecti laniatu canum interirent, aut crucibus affixi, aut inflammandi, atque ubi defecisset dies, in vsum nocturni luminis vterentur: denique Apostolorum Principes Petrum & Paulum duo clarissima orbis lumina è medio sustulit. Petrum quidem actum in crucem, Paulum verò gladio truncatum, decimo tertio Imperij sui anno ad finem, & ferè iam appetente anno decimo quarto: vnde plerique id decimo quarto anno contigisse asserunt, veluti D. Hieron. lib. de viris illustrib. in Petro, & Paulo ex Eusebio in Chronicis: quare non rectè Epiphan. hæref. 27. scripsit eos passos martyrium fuisse à duodecimo Imperij Neronis anno. Non multo autem tempore persecutio sub Nerone duravit. Cum enim Nero persequi Christianos cepisset anno Imperij sui II. ut est communis sententia, ipse autem quatuordecim tantum annis imperaverit, efficitur, ut tribus annis dumtaxat ea Christianorum persecutio perduraverit. Obijt postò trigesimo secundo ætatis anno, spontanea morte, cum fuisset hostis indicatus à Senatu, adigens ipse iugulo ferrum, Epaphrodito à libellis iuvante.

IX.

Tertullian.

Prima Ecclesiæ persecutio à Nerone nota.

Tertul.

Tacitus.

D. Hieron. Euseb. Epiphano.

